

svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XIX., číslo 14

17. 7. 2022 / neprodejné

Z OBSAHU	Když Krista učiním středem svého života: údolí se zvýší a hory se sníží	06
	Druhý vatikánský koncil a láska k dědictví, které nás přesahuje	12
	Jak zničit civilizaci: Postupně	14

Foto: © Dominik Novak / Člověk a Víra

Poznávej a více miluj

Poznávání roste vzájemnou blízkostí a mnoha společnými aktivitami. Právě v těchto dnech si připomínáme 105 let od událostí ve Fatimě, které nám nabízí, mimo jiné, právě výzvu Matky. Že její Syn a náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus si přeje, abychom ji (Pannu Marii) více poznávali a více milovali. Ona stále naplňuje své poslání Matky Božího Syna, tak, jako před 2000 lety, tak také stále i nyní jako Matka Církve. Vždyť Církev – to

jsme my. Jsme Kristovo mystické Tělo.

Je léto, prázdniny, jezdíme na výlety, poutě a každý den se nám nabízí šňůra duchovních perel svázaná v jeden řetěz, kterým jsme poutáni k Matce Marii. Každá kaplička, studánka, Boží muka, obrázek v lese připomínají s křížem našeho Pána Jehu i naši Matku Marii.

Poznávej a miluj. Měj ji často ve svém srdci. Tvůj i můj rozum, vůle, povaha a nakonec pak cit zakouší, že je velkým

darem putovat tímto světem ve všech křížích i křížích, válkách, bolestech a útocích s Marií. A takto se stále více stávat tím, k čemu jsme zde na zemi povoláni. *Jako Otec poslal mne, tak já posílám vás* (Jan 20,21b).

Maria pomoz, chraň a doprovázej život můj i nás všech, kdo tě milují.

*Mons. Pavel Dokládal
děkan-farář farnosti Koclířov u Svitav*

Mons. Jan Graubner se stal novým pražským arcibiskupem

Dosavadní olomoucký arcibiskup Jan Graubner po přečtení papežské buly při mši v sobotu 2.7.2022 v katedrále sv. Víta na Pražském hradě usedl do křesla symbolizujícího arcibiskupský stolec, a stal se tak 37. pražským arcibiskupem, metropolitou a 25. primasem českým.

Předání bylo nejprve formálně provedeno v arcibiskupské kanceláři, kde došlo také k převzetí klíče od korunovačních klenotů, jehož je pražský arcibiskup držitelem. Mši svatě předcházel liturgický průvod z Arcibiskupského paláce, rozezněl se též největší zvon v České republice Zikmund.

Následoval slavnostní obřad v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze za účasti biskupů z Čech, Moravy, Slezska, zástupců apoštolské nunciatury a episkopátu z Německa, Polska, Slovenska a Rumunska, představitelů ekumeny, předních ústavních činitelů v čele s premiérem Petrem Fialou a předsedou Senátu PČR Milošem Vystrčillem, řady kněží, řeholníků a řeholnic a věřících, při kterém byl nový pražský arcibiskup Jan Graubner uveden do úřadu.

Po přečtení papežské jmenovací buly odcházející arcibiskup symbolicky odevzdal svému nástupci arcibiskupskou svatovojtěšskou berlu a nový papežský nuncius Jude Thaddeus Okolo předal Janu Graubnerovi pallium, symbol arcibiskupa metropolitou.

Arcibiskup ve své homilii vzpomínal na dobu před 30 lety, kdy přebíral vedení olomoucké arcidiecéze a zamýšlel se nad rolí, kterou má dnes: „Někteří se ptáte, jakou mám představu o své biskupské službě, jakou mám vizi. Mohu říci, že spolu se svými spolupracovníky a s vámi se všemi, kdo jste ochotní se zapojit, chci být stále zahleděný do krásy Božího města, chci se dívat na Boží plány tohoto města a realisticky hodnotit současný stav stavby církve na kousku staveniště, kterým je naše diecéze. Její základy u nás jako zkušený stavitel kdysi kladl svatý Metoděj a po něm svatý Wolfgang, do jehož diecéze tehdy Praha patřila, svatý Vojtěch, první pražský biskup české krve, a mnozí další. V posvátné úctě k dílu našich předků, které nás zavazuje, musíme budovat svůj díl stavby.“

„Na tomto místě chci poděkovat všem

Foto: Martina Řehořová / Člověk a Víra

kněžím, řeholníkům i laikům, kteří žijí své křesťanství opravdově, takže Boží milost může skrze ně působit. S velkou úctou se dívám na všechny, kteří jednali podle svého svědomí a zachovali věrnost církvi i v těžkých zkouškách totalit či začátku svobody, v níž nebylo vždy snadné se orientovat. Vážím si všech, kteří nepodlehli kompromisům a dokázali dávat Boha a jeho přikázání na první místo. Vážím si všech, kteří měli odvahu i v těžkých okolnostech budovat církev náročným apoštolátem, ale i těch, kteří přes své pády a bloudění poctivě hledali pravdu a dokázali dělat pokání. Chci pozdravit i ty, kteří se za věřící nepovažují, ale snaží se nezištně milovat a tak jsou Bohu blíž, než si uvědomují. Chci vidět i místa odcizená Bohu, lidi, k nimž evangelium ještě neproniklo, protože se nenašli ti, kdo by je hlásali srozumitelnou řečí. Nemohu nevidět prořídle řady kněží. Přesto mám naději. Jsou tu církevní školy, charity, obnovená pastorační centra a nové kostely. Není důvod k pesimismu. Boží milost působí stále. Děkuji mým předchůdcům, jejichž podíl je nesporný, ale sami by mnoho nedokázali. Proto děkuji i jejich spolupracovníkům. Ani já mnoho nedokážu. Bude záležet na každém z nás. Jedině společně můžeme stavět duchovní chrám, ve kterém jsme jako živé kameny každý na svém místě.“

Na závěr bohoslužby promluvil i zástupce zahraničních hostů, emeritní

krakovský arcibiskup kardinál Stanisław Dziwisz, který předal novému arcibiskupovi ostatky sv. Hedviky. Slova se ujal také premiér České republiky, Petr Fiala, který zavzpomínal na dřívější setkání s kardinálem Dukou i arcibiskupem Graubnerem. „Při vedení pražské arcidiecéze v těchto složitých časech půjde především o uplatnění moudrosti, lidského přístupu, o spolupráci, hledání konsensu,“ řekl mimo jiné premiér Fiala. Arcibiskup Graubner přináší podle něj zkušenost, nadhled a porozumění, je ochoten naslouchat a spojit.

Monika Klimentová
cirkvev.cz

dokončení ze str. 3

si, aby bylo menší než 1 a náказа ustala. Na přímluvu svatého Pavla, bych moc přál naší diecézi, aby radost z evangelia „nakazila“ co nejvíce lidí a pomyslné reprodukční číslo R naší diecéze bylo vždy větší než jedna. Proto mám také velmi rád programovou encykliku papeže Františka *Evangelii gaudium*, která varuje před poráženeckou náladou ve stále se zmenšujícím hloučku věřících a naopak probouzí radost z evangelia, která je sama o sobě nakažlivá.

biskupstvi.cz

SLOVO KNĚZE

Pavel Kafka: Spokojený farář, náš cíl!

Po Karlu Satoriovi (1990–1992), Jiřím Mikuláškově (1992–2019) a biskupovi Pavlu Konzbulovi (2019–2022) se R.D. Mgr. Pavel Kafka stává v porevoluční době čtvrtým generálním vikářem brněnské diecéze. Dva dny před nástupem do nové funkce jsme ho požádali o krátký rozhovor.

Otče Pavle, co vnímáte jako hlavní úkol generálního vikáře?

Především pomáhat realizovat pastorační priority diecézního biskupa. Nově jmenovaný biskup Pavel s humorem sobě vlastním říká: „Spokojený farář, náš cíl!“ a na tomto úkolu bych rád spolupracoval, protože spokojený farář má obvykle i spokojenou farnost. K dosažení tohoto cíle má generální vikář přispět především službou koordinace a objeováním charismat v diecézi a to nejenom u kněží, ale i u laiků. Touhu po dobrém a smysluplném fungování farností jsem také silně vnímal z výstupů jednotlivých synodálních skupinek naší diecéze. Osobně považuji za výstižné a inspirativní motto, které shrnuje výstupy synodálního procesu brněnské diecéze: „Jaké budou naše farnosti, taková bude naše církev“.

Co považujete pro službu generálního vikáře za nejpotřebnější?

Jmenoval bych tři věci. Především dar věci moudře řídit. Svátý Pavel v listě do Korintu nositele tohoto daru nazývá výstižným řeckým slovem „*kybernetes*“. Za druhé vnímám jako potřebné obklopit se týmem spolupracovníků, zvláště z řad laiků a profesních odborníků, protože kněžské svěcení nic nemění na tom, že v mnoha věcech zůstávám naprostým laikem. Avšak za nejpotřebnější považuji dar lásky, je to nejvyšší charisma, které – jak říká již zmiňovaný sv. Pavel – nejvíce buduje společenství. Žijeme ve vztazích a o ty je třeba pečovat. V duchu svatého Dona Boska platí, že: „Vést může jen ten, kdo udržuje vztah“.

službě nejvíc těšíte?

Jsem dvaadvacet let knězem a vždy jsem měl největší radost z toho, že jsem mohl společně se všemi farníky, ministranty, lektory, pastorační a ekonomickou radou a dalšími spolupracovníky přispět k růstu Božího království (nebo mu aspoň moc nepřekážet) v místě, kde jsem právě působil. Proto se asi nejvíce těším na společné hledání cest a způsobů, které povedou k naplňování poslání církve, což je posvěcovat, učit a sloužit.

Co vás čeká v nejbližších dnech?

Úplně v těch nejbližších dnech bych chtěl společně s mikulovským proboštem P. Pavlem Pacnerem dojet na kole od brněnské katedrály do italského Milána na hrob sv. Karla Boromejského. Myslím, že jeho nebeská podpora by se mi mohla hodit, zvláště v dalších dnech, kdy bych chtěl postupně navštěvovat kněze a farnosti, abych jim mohl naslouchat a ještě hlouběji poznávat realitu života v každém místě diecéze.

Stejně jako otec biskup Konzbul, i Vaším patronem je svatý apoštol Pavel, jeden z patronů brněnské diecéze. Čím vás nejvíc oslovuje?

Svatého Pavla vystihují tři slova: „Apoštol Ježíše Krista“. Pavel je především uchvácen Kristem, zcela mu patří a je jeho důvěrným osobním přítelem. To je mi velmi blízké, stejně tak jako z toho plynoucí skutečnost, že Pavel je Ježíšovým apoštolem, kterému Ježíš důvěřuje a světil mu, aby jednal v jeho jménu.

Navíc mi přijde velmi aktuální Pavlovo pojetí apoštolské služby, vyjádřené slovy: „Kristus mne neposlal křtít, ale hlásat“. Vnímám to jako inspiraci, abychom se nespokojili pouze s fungující svátostnou pastorační a zajištěním „duchovní správy“, ale abychom byli především hlasateli evangelia. Dovolím si malou paralelu. V době pandemie jsme sledovali reprodukční číslo R, které určovalo intenzitu nákazy virem, a přáli jsme

Ne nadarmo se říká, že člověk je tvor vynalézavý, zvláště když se jedná o usnadnění práce. O tom se dnes přesvědčujeme na každém kroku a mnozí z nás si nedovedou ani představit, jak ten či onen kostel či hrad mohl být vlastně postaven ve své době a za tak krátkou dobu. Dnešní omladina si nedokáže třeba představit život bez mobilu a když vidí klasický telefon nechápe, jak jsme mohli takto žít.

A tak si postupně zvykáme na to, že nám spousta vychytávek usnadní a zkrátí cestu za vysněným cílem a v někom to může probudit i mylný dojem, že tak jako existují zkratky třeba v případě „velké prádlo“, kdy prádelní kotel, necky, valcha a rozmočené ruce byly nahrazeny automatkou a sušičkou, existují zkratky i v duchovním životě. Myslet si však, že je to problém dneška by bylo zřejmě mylné. P. Juránek ve svém spisku z roku 1946 nazvaném jednoduše *První pátek* píše: „Sv. Pavel prohlásil, že zná jen jednoho Krista, a to ukřižovaného. Ale od dob sv. Pavla se mnoho změnilo. Křesťané sami znají dvojího Krista. První, pravý jim nestačil, odpuzoval je. Vynalezli druhého. Ježíše Krista bez kříže, bez nauky o sebezáporu, Krista, jenž jim zaručuje šťastnou věčnost, jestliže se k němu obrátí v poslední chvíli a věnují mu svou poslední slzu, almužnu posledního vzdechu.“

A jiný, velmi moudrý muž, snad Chesterton prohlásil: „Od chvíle, kdy Ježíš použil podobnosti o velbloudu a jehle se lidstvo snaží vynalézt jehlu s co největším uchem.“

Myslím, že je dobré vědět, že ke spásě žádné zkratky nevedou. Zapomenout na tuto skutečnost by z nás jen mohlo učinit tzv. „průkopníky slepých uliček“. I když... Zrovna tato konkrétní ulička není až tak slepá.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

PROSTE, A DOSTANETE

24. července 2022 – 17. neděle v mezidobí – Lk 11,1–13

Basil

Existují dva způsoby modlitby. Jedna je pokorná chvála, druhá, tišší, prosba. Kdykoli se tedy modlíte, nedejte hned průchod prosbám, ale prostě Boha, jako by vás tlačila nutnost, když odsuzujete své touhy. A když se začneš modlit, za- nechej všech viditelných i neviditelných tvorů a nechť je na počátku chvála toho, který všechno stvořil; proto se k nim přidává druhé slovo: Když se modlíte, říkejte: Otče.

A také když se někdo z otupělosti oddá žádostivosti a vydá se do rukou svých nepřátel, Bůh mu nepomůže ani ho nevyšlyší, protože se hříchem odcizil Bohu. Proto je třeba odevzdat Bohu vše, na čem člověku záleží, a volat k Bohu, aby mu pomohl. A člověk by neměl volat o Boží pomoc slabě, ani s myšlenkami bloudícími sem a tam, protože takový člověk nejenže nedostane to, o co prosí, ale ještě více dráždí Pána. Jestliže totiž někdo stojí před vladařem a hledí svým vnitřním i vnějším zrakem, aby snad nebyl potrestán, čím spíše by měl stát pozorně a s třesením před Bohem? Pokud se však oslabení hříchem nedokážete soustředěně modlit, jděte vpřed, jak nejlépe umíte, stůjte před Bohem, směřujte svou mysl k Němu a Bůh vám odpustí, protože to není z nedbalosti, ale z křehkosti, že nemůžete stát před Bohem, jak byste měli. Pokud se takto donutíte, nepřestávejte, dokud nedostanete. A když se modlíš a nedostaneš, je to proto, že jsi prosil špatně, buď bez víry, nebo lehkomyšlně, nebo o něco, co se ti nelíbí, nebo jsi přestal. Někteří však velmi často namítají: proč se modlit? Copak Bůh neví, co potřebujeme? On ví a hojně nám dává všechny duchovní dary ještě dříve, než o ně požádáme. O ctnostné chování a nebeské království je však třeba nejprve prosit a usilovat o ně a s vírou a trpělivostí přinášet vše, na čem nám záleží, pokud nám naše vlastní svědomí nebude vyčítat nějaké pohoršení.

Titian: Svatá Kateřina Alexandrijská v modlitbě (1567)

Řehoř z Nyssy

Všimněte si však, jak dlouhá příprava je nutná, než můžete Bohu směle říci „Otče“. Jestliže totiž upíráš svůj zrak na světské věci, hledáš lidskou slávu nebo se poskrvňuješ touhou po pomíjivém a pronášíš tuto modlitbu, zdá se mi, že už slyším Boha říkat: Dokud je tvůj život porušený a ty nazýváš původce neporušitelnosti svým otcem, znesvěcuješ neporušitelné jméno špinavým hlasem. Vždyť ten, který přikázal nazývat ho Otcem, nedovolil, aby byla vyslovena lež. A počátkem všeho dobrého je oslavovat Boží jméno v našem životě; proto dodává: Posvěť se jméno tvé. Vždyť kdo je tak bestiální, že když vidí čistý život u věřících, neoslaví jméno, které tento život vyvolává? Proto ten, kdo v modlitbě říká: „Posvěť se ve mně tvé jméno, které vzývám,“ se modlí takto: „Abych se s tvou pomocí stal spravedlivým a zřekl se každého zla.“

Augustin

Vidíme tedy, že v Matoušově evangeliu

obsahuje modlitba Páně sedm proseb... a evangelista Lukáš zařadil do modlitby Páně nikoli sedm, ale pět proseb, přičemž se od ní ani v nejmenším neodchýlil, ale stručně poukázal na to, jak máme těchto sedm proseb chápat. Boží jméno je posvěceno v Duchu; Boží království bude při vzkříšení. Lukáš tak ukazuje, že třetí prosba je jakýmsi opakováním předchozích dvou, a tím, že ji vynechal, se snažil o její lepší pochopení. Pak přidal ještě tři další: první se týká chleba vezdejšího, když říká chléb náš vezdejší dej nám dnes. Řecký text říká *epiúsion* neboli *superesenciální*. Není to chléb, který se dostává do těla, ale chléb věčného života, který udržuje podstatu naší duše. V našem jazyce se však tento chléb, který Řekové nazývají chlebem příštím, nazývá chlebem vezdejším. Je-li to tedy chléb vezdejší, proč ho dostáváte až po roce, jak to dělají Řekové na Východě? Přijímejte každý den to, co vám má každý den při-

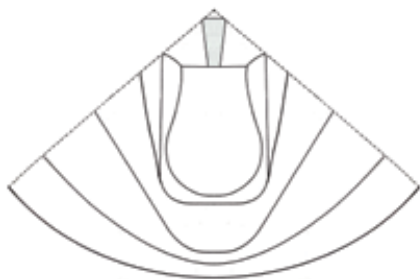
dokončení na str. 15

ORGANICKÝ VÝVOJ TVARU ORNÁTU

Od devatenáctého století je jedním z „horkých“ témat v katolické liturgické sféře tvar ornátu.

Celkově bylo na toto téma prolito mnoho inkoustu – inkoustu, který by podle mého názoru mohl být mnohem lépe využit jinde, ale to odbočuji. Nicméně jedním z dobrých prvků, které z této debaty vzešly, bylo větší povědomí o historii a vývoji vzhledu ornátů. Samozřejmě stačí říci, že neexistuje jediný „správný“ tvar ornátu – zeptejte se ve východních církvích. Ba co víc, tento vývoj, který vedl ke zmenšení velikosti ornátů, se netýká pouze latinského ritu.

I když jsem se tohoto tématu dotkl již dříve, nedávno jsem narazil na grafiku v časopise *Paramentica: Tissus Lyonnais et Art Sacré*, která na jediném obrázku skvěle ukazuje, k jakému vývoji během doby došlo:

Je třeba říci, že to nejsou jediné tvary, které lze v dějinách latinského obřadu nalézt. V historických příkladech, které máme k dispozici, lze najít desítky různých tvarů – což je také připomínkou toho, že na rozdíl od moderní doby neexistovaly ustálené univerzální vzory.

Lidé si tedy přirozeně mohou klást otázku: Proč? Abychom porozuměli možné odpovědi na tuto otázku, musíme zvážit dva možné úhly pohledu: jeden historický, druhý liturgický.

Z historického hlediska byly v dřívějších staletích textilie mnohem vzácnějším a dražším zbožím. Zatímco dnes jsou lidé zvyklí, že si mohou objednat role látek za (relativně) nízké ceny, po většinu historie tomu tak nebylo. Textilie se používaly a pak tytéž látky mohly být

využity jinde a jinak; byly drahé a vzácné, zejména krásnější a ušlechtlejší látky, jako je hedvábí. Proto člověk musel použít to, co měl. To mohlo alespoň částečně ovlivnit úvahy o střihu. Výrobce nemíval k dispozici nadbytečné množství látky, s níž mohl pracovat.

Druhý důvod je však liturgický – konkrétně obřadní. Prakticky řečeno, zeptejte se kteréhokoli současného kněze, jaké to je nosit kónický ornát, a možná řekne, že „je těžký“ nebo „je v něm horko“, ale kromě toho také často podotkne, že je možná poněkud mohutný a nepraktický, dokonce problematický, pokud jde o provádění liturgických úkonů. Má tím na mysli jednoduše to, že při takovém množství navršené látky se knězi může velmi snadno stát, že převrátí nějaký předmět (například kalich) na oltáři, zatímco bude obracet stránky misálu apod. To částečně vedlo ke zvyku přehazovat si část ornátu přes rameno – aby látka nepřekážela. V té chvíli už nebyl velký skok k procesu trvalejšího zastřížení tvaru ornátu. Ve vývoji střihu ornátu si totiž všimneme především postupného ořezávání přebytečné látky na ramenou, čímž se umožnila větší volnost pohybu. (Velmi podobný přístup lze pravděpodobně vidět i na tvaru byzantského felonu – což je vlastně obdoba ornátu).

Kdybychom tento vývoj tvaru sledovali na jednom historickém ornátu, vypadalo by asi takto:

Jakkoli tedy někteří lidé chtějí abstraktně hovořit o „kasuli“, což v překladu znamená „domeček“, a na základě toho argumentovat, že „nejlepší“ realizací ornátu jsou tedy jeho plnější verze, praktická zkušenost kleriků působících při různých církevních obřadech ukázala, že „domeček“ ve své nejuplněnější podobě nebyl vždy tak praktický, jak bylo třeba, aby fungoval v souladu s obřadností křesťanského ritu – nehledě na stejně problematickou nákladnost a nedostatek textilií po většinu historie. Navíc ornát se vyvinul z římské *paenule*, což byl každodenní oděv v římské společnosti, nikoliv oděv speciálně vytvořený pro křesťanskou liturgii. Nakonec tedy v postupném přetváření *kasule*, „domečku“, který byl původně *paenulou*, spatřujeme proces jejího přizpůsobení pro liturgii.

Koneckonců existuje důvod, proč pokusy o obnovu kónického tvaru, kterou prosazovalo rané liturgické hnutí, pokaždé ztroskotaly.

Shawn Tribe
Liturgical Arts Journal
Přeložil Pavel Štíčka

Shawn Tribe
zakladatel Liturgical Arts Journal

KDYŽ KRISTA UČINÍM STŘEDEM SVÉHO ŽIVOTA: ÚDOLÍ SE ZVÝŠÍ A HORY SE SNÍŽÍ

V poslední době se ve svých myšlenkách potýkám s pojmem naděje.

Chci, aby popisoval moje rozpoložení, ale obávám se, že slova „Doufám, že...“ ji plně nevystihují. V mém případě by tato věta vyjadřovala touhu mít další dítě. Co ale představuje teologická ctnost naděje a jak ji mohu projevat při svých zkušenostech se samovolným potratem a sekundární neplodností?

Když se podívám do Katechismu katolické církve, zjišťuji, že se naděje týká toho, po čem bych měla toužit, v co vkládám svou důvěru a na co spoléhám: „Naděje je božská ctnost, kterou toužíme po nebeském království a po věčném životě jako po svém štěstí tím, že důvěrujeme Kristovým příslibům a nespolehneme na své síly, ale na pomoc Ducha svatého“ (č. 1817). Tato odpověď mi poskytuje rámec a správné cíle, ale jakou podobu to bude mít v mém životě?

Vodítko nabízí sv. Augustin: „Bůh odpírá to, nač ještě nejste připraveni. Chce, abyste měli živou touhu po jeho největších darech.“ Při čtení těchto řádek mě zvláště upoutalo slovní spojení „živou touhu“. Kladu si otázku, jak by vypadal můj život, kdybych takovou „živou touhu“ měla.

Definovat „živou touhu“ mi pomáhá jeden konkrétní román, neboť přesně ilustruje její pravý opak. Z popisu Raybera v románu Flannery O'Connorové z roku 1960 *Násilníci po něm sahají* člověka mrazí: „Na nic se nedíval příliš dlouho, upíral svým smyslům nadbytečné uspokojení. Spal na úzké železné posteli, při práci seděl na židli s vysokým rovným opěradlem, jedl skrovně, mluvil málo a přátelil se s nejnudnějšími z lidí. Vytržený z kontextu by Rayberův popis mohl připomínat asketismus světců – ochotu vzdát se pohodlí jako oběť Bohu –, ale Rayber žádný světec není. Později O'Connorová pokračuje: „Připadalo mu, že tato netečnost je vrchol toho, čeho lidská důstojnost může dosáhnout. (...) Nic

Foto: Jaroslav Tupy / Člověk a Vira

netečnost znamenalo pokoj.“ Netečnost, nedostatek touhy, Rayber pokládal za lidskou dokonalost. Nemohl však být dál od pravdy.

Tento Rayberův popis mě nutí k zamýšlení. Upozorňuje mě na závažnost běžného výroku: „Nechci si dělat velké naděje, abych pak nebyl zklamaný.“ Často jsem v pokušení vyhybat se pocitům zklamání, nudy, osamělosti či smutku. Když se těmto pocitům snažím vyhybat, za obět tomu padají dobré věci, jako například naděje. Emoční hradby nevpuštějí dovnitř ani to dobré.

Rayber ztělesňuje nedostatek touhy. Já ovšem potřebuji pozitivní příklad živé touhy.

V Markově evangeliu předstoupí žena s krvácením a usiluje o uzdravení. Říká si: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu vysvobozena“ (Mk 5,28). Ježíš říká, že ji její víra zachránila. Zdůrazňuje její víru, ale ta žena projevuje také naději. Ve své touze po uzdravení vkládá důvěru v Kristova zaslíbení a spoléhá na jeho sílu. Jedná s nadějí a vírou.

Žít s živou touhou znamená chovat opravdové, hluboké touhy a zároveň doufat v Krista. K mojí zkušenosti se

hodí jedno konkrétní Kristovo zaslíbení. V Matoušově evangeliu Ježíš říká: „Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni“ (Mt 5,4). Jak by toto potěšení mohlo vypadat v mém případě? Kdyby bylo po mém, mohlo by se dostavit v podobě úspěšného těhotenství, ale Bůh mě nemusí potěšit nutně tímto způsobem. Neměla bych se pokoušet omezovat Boha svou vlastní vůlí.

Moje touhy však jsou důležité. Jak tedy zapadají do naděje? Je třeba, abych se o své touhy dělila s Bohem, aniž bych se snažila omezovat jeho tvůrčí moc. V souvislosti s tímto dilematem Bible odhaluje dva způsoby, jak se modlit. Za prvé podělit se o své touhy s Bohem. V Markově evangeliu se Ježíš slepého muže ptá: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Ten mu odpověděl: „Pane, ať vidím!“ (srov. Mk 10,51). Moje modlitba by mohla znít: „Pane, chci porodit další dítě.“ Pojmenovala by moji touhu.

V modlitbě druhého typu Bohu říkám o překážkách, na které narážím. Vychází to z příkladu Panny Marie na svatební hostině v Káně v Janově evange-

dokončení na str. 8

PRVNÍ PILÍŘ EUCHARISTICKÉ OBNOVY: POSÍLIT SETKÁVÁNÍ S JEŽÍŠEM

Dnes reálně klesá počet věřících, kteří uctívají reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Tento problém narůstá a zdá se, jakoby ho nebylo možné zpomalit či zastavit. Úcta k Nejsvětější Svátosti upadá.

Co se dá dělat? Napadá mne, že pilířem této obnovy mohou být tyto dva body: posílení setkávání s Ježíšem skrze *kérygma* a dobré porozumění hlášeného evangelia a prožívání eucharistické úcty a oddanost. To nás přivádí k otázkám: Co to je *kérygma* a jak souvisí s Eucharistií?

Kérygma

Kérygma je evangelium, jak ho zvěstoval Ježíš. Toto slovo znamená řecky „zvěstování“. Jeho hlavním obsahem je: jsme hříšníci. Protože jsme hříšníci, pokud nebudeme spaseni, zemřeme věčnou smrtí. Ježíš za naše hříchy zemřel, aby nás před věčnou smrtí zachránil. Pokud budeme činit pokání a dáme mu svůj život, získáme věčný život. Jste připraveni odvrátit se od hříchu a uvěřit v evangelium Ježíše Krista?

Stěžejními body *kérygmatu* jsou tedy pokání a obrácení se k Ježíši, abychom začali žít pro něho. To je základ evangelizace, který poskytl impuls pro staletí misijní práce, pro obrácení civilizací a celosvětové šíření křesťanství. *Kérygma* jakožto hlásání či zvěstování nebo v širším smyslu ohlašování evangelia je ucelený standardní pracovní postup pro růst církve a od doby, kdy ho používal Ježíš, docela dobře funguje. Není třeba ho teď měnit.

Lidé dnes *kérygma* moc dobře neznají. Katolická církev se z nějakého důvodu vyhýbá otevřenosti a jednoznačnosti tohoto sdělení a místo něj upřednostňuje „dialog“ a ekumenismus. To přispívá ke zmatku v otázce, co je skutečným obsahem evangelijní zvěsti.

Ve snaze napravit to nebo tomu možná uniknout – případně o obojí dohromady – otupujeme přímočaré sdělení *kérygma* tím, že ho nahrazujeme katechezí. Avšak snažit se o katechezi před evange-

Foto: Radek Hanskut / Člověk a Víra

lizací je jako snažit se někoho naučit něčemu, co ho vůbec nezajímá.

Katecheze

„V církvi (na diecézní i farní úrovni) panuje všeobecná nerovnováha, kdy se na úkor počátečního zvěstování klade mnohem větší důraz na katechezi, což je velice nešťastné,“ prohlásil katolický apologeta a řečník Hector Molina a dodal: „Pro mnohé katolíky je *kérygma* bohužel stále ještě *enigma*, tajemství.“

„Cílem všech forem misijní činnosti je hlásání této radostné zvěsti,“ napsal v encyklice *Redemptoris Missio* v souvislosti s *kérygmatem* papež sv. Jan Pavel II. Vysvětluje, že *kérygma* „uvádí do tajemství skrytého v čase a objeveného v Kristu a toto tajemství objevuje (srov. Ef 3,3–9; Kol 1,26–29). Kristus je srdcem misíí a života církve, stěžejním bodem celé evangelizace.“

Jak ale druhému člověku skutečně pomoci, aby skrze *kérygma* uvěřil v evangelium? Musíte pátrat opravdu hluboko,

abyste ho poznali jako člověka. Právě to měli nedávní papeži na mysli, když říkali, že středem úspěšné evangelizace je „setkání“.

A tady přichází ke slovu Eucharistie. Pro *kérygma* je podstatné setkávat se s druhými a jádrem Eucharistie je setkání s Ježíšem. Je prostředkem, jímž spojujeme lidi s Ježíšem, neboť Eucharistie je Ježíš sám. Bez Eucharistie v evangelizaci chybí „setkání“, protože v ní není Ježíš. Podstatou evangelia není vzájemné setkávání. Jde tu o setkání s Pánem. Skrze druhé se s ním můžeme setkávat až poté, co se setkáme přímo s ním.

Setkání s Ježíšem

S Ježíšem se v Eucharistii můžeme setkávat nejen skrze svaté přijímání, ale také v eucharistické adoraci.

Toto setkání s Ježíšem v Nejsvětější Svátosti je tak významné, že lidé zasvěcují svůj život většímu poznávání Ježíše skr-

dokončení na str. 8

dokončení ze str. 6

liu. Marie tam Ježíši říká o problému, ale neradí mu, jak ho má vyřešit: „Už nemá víno“ (J 2,3). Já bych se mohla modlit: „Potýkám se s neplodností.“ Tato modlitba pojmenovává překážku, ale řešení nechává na Bohu.

V prostoru mezi mou touhou, vnímanou překážkou a mnou leží příležitost přijmout dar naděje.

Představte si na chvíli hornatou krajinu, údolí a drsný terén. Je možná krásná, ale cesta tudy obnáší skutečná nebezpečí.

Pojmenujme si teď jednotlivé části tohoto obrazu. Obzor za horami představuje to, po čem toužím. Hory a údolí jsou překážky, které tomu stojí v cestě. Jak k tomuto obzoru, k naplnění své touhy, dospět?

Odpověď přináší sv. Josemaría Escrivá v rozhovoru na téma „Ženy ve společenském životě a v životě církve“. Říká: „Když učiníme Krista středem svého života, objevíme význam poslání, které nám bylo svěřeno. (...) V našem životě se

otevrou nové obzory a dojdeme do bodu obětování... celého svého života, čímž paradoxně dosáhneme jeho nejhlubšího naplnění.“

Když Krista učiním středem svého života, uvolní se mi cesta k obzoru: údolí se zvýší a hory se sníží. Pomůže mi to získat správnou perspektivu. Bezprostřední překážky a moje menší touhy jakéhokoli druhu – zdraví, čas nebo i těhotenství – ustupují do pozadí, když se zahledím na nejbližší a nový obzor, na příslib věčného života, na samotného Krista. Potřebuji každý den upírat oči na Krista jako na svůj nový obzor naděje. Moje touha porodit další dítě je přirozená a dobrá, ale jako základ mé naděje sloužit nemůže. Tato touha se může vytratit. Naproti tomu naděje, dokud mě ponese do věčného života, vyblednout nemůže.

Mariin pokyn služebníkům na svatbě platí i pro mě. Říká: „Udělejte, cokoliv vám nařídí“ (J 2,5). Není na mně, aby stanovila hranice kolem lásky. Projevovat štědrá lásku v mém povolání manželky a matky je skutek hrdinné naděje, proto-

že Bůh chce, abych ho právě takto poznávala, milovala a sloužila mu. Když naplnuji své povolání a obětuji celý svůj život, projevuji svou důvěru, že Bůh dodrží své sliby. Může to znamenat, že se s manželem rozhodneme být v našem manželství otevření pro život, aniž se třeba dočkáme splnění touhy mít další dítě, ale když budu žít v souladu se svým povoláním, Duch svatý bude v mém životě jednat. Poznala jsem, že naděje je živá touha po největších Božích darech a odstoupení od své vlastní vůle. S nadějí teď v modlitbách prosím o naději.

Lucile Foleyová

Radiant Magazine

Přeložila Alena Švecová

*Lucile Foley
knihovnice*

dokončení ze str. 7

ze adoraci. Pro řadu řeholních společenství a řádů je adorace ústřední součástí jejich životního stylu. A právě v nich roste nejvíce křivka v počtu nových povolání a věrných zasvěcených osob.

Adorace

„Pro Rytíře svaté Eucharistie (jedno ze zmíněných společenství, jejichž základním charismatem je adorace, pozn. překl.) je klíčové uctívat Nejsvětější svátost a povzbuzovat k tomu druhé,“ píše se na jejich webových stránkách. „Skrze eucharistickou adoraci se Rytíři těší důvěrnému vztahu s Ježíšem a mají užitek z rostoucí víry, naděje a lásky.“

Oddanost těchto františkánských bratří vychází přímo od Františka, který řekl: „... když vidíme tělesným zrakem chléb a víno, hledme a věřme, že je to jeho pravé a živé nejsvětější tělo a krev. A takovým způsobem je Pán neustále se svými věrnými, jak sám praví: „Hle, já

jsm s vámi až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,20)“

Kérygma a Eucharistie však spolu souvisí ještě dalším způsobem. Prvním krokem k přijetí evangelia je pokání; uznání toho, že jsme hříšníci a že potřebujeme Boha. To nás přivádí k Eucharistii, Bohu v těle, jehož obdržíme poté, co vyznáme své hříchy. Sv. František vyzývá:

„Ve všech svých kázáních budete lidem říkat o potřebě činit pokání a vštěpovat jim, že nikdo nemůže být spasen, pokud nepřijme Tělo a Krev našeho Pána“ (Dopis představeným řádu).

Způsob, jak oživit víru v reálnou přítomnost, je tedy prostý: Následovat příkladu svatých, jako je sv. František z Assisi, kteří bez rozpaků kázali náročnost evangelia spolu s reálnou přítomností Krista v Eucharistii – obě tato učení bez nejmenšího zaváhání spojovali, neboť jsou neoddelitelná.

Zdroje:

<https://www.franciscanmedia.org/fran->

[ciscan-spirit-blog/saint-francis-and-the-eucharist](https://www.knights.org/holy-eucharist/)

[https://www.knights.org/holy-eucharist/](https://www.catholic.com/magazine/online-edition/the-kerygma-enigma)
<https://www.catholic.com/magazine/online-edition/the-kerygma-enigma>

<https://www.scarboromissions.ca/interfaith-dialogue/the-church-dialogue>
<https://eucharisticrevival.org/about/#about-the-revival>

<https://www.catholicworldreport.com/2022/04/30/catholic-documentary-showcases-the-transformative-power-of-the-eucharist/>

David Kilby

Catholic Stand

Přeložila Alena Švecová

*David Kilby
šéfredaktor Catholic World Report*

NOVÝ PATRON KATOLICKÉ ŽURNALISTIKY

Od 15. května mohou katoličtí novináři na celém světě považovat jednoho ze svých řad za svatého, protože na Svatopetrském náměstí byl kanonizován Titus Brandsma, nizozemský karmelitán, který byl v roce 1942 zabit v koncentračním táboře Dachau.

Ve chvíli, kdy katolické názorové žurnalistice hrozí, že se stane obětí všudy-přítomného nebezpečí bagatelizování, stádnosti a hysterie vyvolávané v době demagogie přítomné na internetu a sociálních sítích, stojí za zamyšlení příklad odvahy a věrnosti svatého Tita Brandsmy ve chvílích, kdy čelil obrovskému tlaku.

Anno Sjoerd Brandsma se narodil v roce 1881 v nizozemské provincii Frísko zbožným katolickým rodičům v tehdy převážně protestantské oblasti. V sedmácti letech zahájil mladý Anno noviciát v karmelitánském klášteře v Boxmeeru na řece Máze a přijal řeholní jméno „Titus“ na počest svého otce, pojmenovaného po jednom ze společníků svatého Pavla: takřkajíc hlavním novináři rané církve. Na kněze byl otec Titus vysvěcen 7. června 1905, v roce 1909 získal doktorát na Gregoriánské univerzitě v Římě a poté se vrátil do Nizozemska, kde projevoval pozoruhodnou energii v různých oblastech.

Deset a půl roku působil jako katolický spisovatel, učitel a kontroverzní autor: zahájil a vedl projekt překladu děl velké karmelitánské mystičky a reformátorky svaté Terezie z Avily do nizozemštiny; v roce 1919 založil a dva roky vedl střední školu; obhajoval expresionistické zobrazení křížové cesty avantgardním malířem, o němž napsal meditace; v roce 1923 se stal jedním ze zakladatelů Katolické univerzity v Nijmegen. Působil zde na fakultě, specializoval se na filozofii a teologii mystiky, rok vedl univerzitu jako *rektor magnificus* a v době, kdy se profesorský sbor často vyznačoval typickou povýšeností a odstupem od studentů, vynikal svou otevřeností a vnímavostí.

Uprostřed těchto různých vzdělávacích snah působil otec Titus Brandsma i na poli katolické žurnalistiky a v roce 1935 se stal kaplanem Národního svazu [nizozemských] katolických novinářů. Zajímavé je, že ač ho jeden z nedáv-

ných životopisců vykreslil jako politicky naivního a teoreticky sympatizujícího s autoritářskými formami vlády, byl otec Brandsma nesmlouvavým nepřítelem nacistické ideologie, naléhal na katolické redaktory, aby se vyhýbali publikování propagandistických článků o národním socialismu, a rozhodně se stavěl proti antisemitismu, který byl v nacismu hluboce zakořeněn. Jeho oddanost pravdám katolické víry a nezávislosti tisku ho nakonec přivedla až k vlastní *Via Crucis*.

Po dobytí Holandska Německem v roce 1940 Brandsma naléhal na holandské biskupy, aby vystupovali proti porušování lidských práv nacisty, včetně pronásledování holandských Židů. Tím se stal terčem okupačního režimu a byl zatčen poté, co osobně rozeslal tajný dopis holandských biskupů katolickým redaktorům; dopis odvážně instruoval novináře, aby nerespektovali nové nařízení, podle něhož měly katolické noviny a časopisy otiskovat oficiální nacistické dokumenty a články. Titus Brandsma byl 19. ledna 1942 zatčen gestapem a vězněn na třech různých místech v Nizozemsku, než byl převezen do koncentračního tábora Dachau nedaleko Mnichova.

Podmínky v Dachau byly horší než mizerné a zdravotní stav jedenašedesátiletého karmelitána se rychle zhoršoval. V červenci 1942 byl umístěn do táborové „nemocnice“, kde byl podroben „lékařským pokusům“ a 26. července byl zabit smrtící injekcí. S vědomím, že má být popraven, se modlil, aby se Bůh nakonec dotkl svědomí zdravotní sestry (příslušnice SS), která vykonávala funkci ošetřovatelky–popravčí – a daroval jí svůj karmelitánský růženec, ačkoli ona protestovala, že je „zbloudilá katolička“. Podle brožury, kterou jsem si vyzvedl v karmelitánském kostele S. Maria v Traspontině nedaleko Vatikánu, se táž zdravotní sestra o několik let později vydala do karmelitánského klášteře, aby

Titus Brandsma, nizozemský karmelitán, cca v roce 1920

požádala o odpuštění, a podala svědectví při beatifikačním řízení, které se konalo v listopadu 1985 v Římě.

Veřejný život je dnes příliš často charakterizován tím, že se prosadí ten nejukřičenější a je bolestné si všimnout, jak tato degradace debaty a komentářů pronikla do „nových médií“ – na katolické webové stránky, kanály YouTube, do příspěvků na Facebooku a Twitteru. Život a příklad tohoto holandského karmelitána, složitě osobnosti, která někdy nakrátko vybuchla vztekem, ale která psala – a nabádala ostatní, aby psali – jako by katolická žurnalistika mohla být mocnou formou křesťanského svědectví a evangelizace, je vskutku vítaný. Svatý Tite Brandsma, O. Carm., modli se za nás.

George Weigel
Denver Catholic
Přeložil Pavel Štíčka

George Weigel
spisovatel, životopisec Jana Pavla II.

USCIRF: STAV NÁBOŽENSKÉ SVOBODY SE V ČÍNĚ ZHORŠIL, NIKOLIV ZLEPŠIL

Ačkoli byla čínská komunistická strana zaneprázdněna mezinárodním napětím a krizí COVID-19, dařilo se jí v roce 2021 pronásledovat náboženství ještě více než v roce 2020.

Americká komise pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF) vydala 25. dubna 2022 svou výroční zprávu. USCIRF je nezávislá komise federální vlády USA, která byla vytvořena na základě zákona o mezinárodní náboženské svobodě (IRFA) z roku 1998. Členy komise jmenuje prezident a vedoucí představitelé obou politických stran v Kongresu.

Zpráva obsahuje užitečné informace o řadě zemí (a odkaz na *Bitter Winter* se týká i Ruska), zde se však zaměřím na věrohodné hodnocení situace v Číně, které USCIRF vypracovala. Klíčovým bodem analýzy USCIRF je skutečnost, že „v roce 2021 se stav náboženské svobody v Číně spíše zhoršil, než aby vykazoval známky zlepšení“.

„Vláda nadále důrazně prosazovala politiku „sinizace náboženství“ a požadovala, aby náboženské organizace a jejich stoupenci podporovali vládu a ideologii Komunistické strany Číny (KS Číny).“ USCIRF konstatuje, že se tak dělo jak prostřednictvím vydávání nových oficiálních dokumentů a nařízení, tak praktickými represemi.

S odkazem na *Bitter Winter* USCIRF zdůrazňuje význam druhé Národní konference o náboženské práci, která se po první konferenci uspořádané v roce 2016 konala v prosinci 2021 v Pekingu. „Na Národní konferenci o náboženské práci,“ shrnuje zpráva, vrcholní představitelé komunistické strany zopakovali řadu stejných politických priorit uvedených již na konferenci v roce 2016, po níž v následujících letech docházelo k závažnému porušování náboženské svobody.

Situace křesťanů není povzbudivější. Navzdory dohodě mezi Vatikánem a Čínou úřady nadále obtěžovaly a zatýkaly podzemní katolické kněze, kteří se odmítli připojit.

Foto: uscirf.gov

Generální tajemník Si zdůraznil „úplné zavedení“ teorie a politiky strany v oblasti náboženských záležitostí, včetně politiky „sinizace náboženství“. Vyzval k posílení kontroly a řízení náboženství, požadoval, aby úředníci zastávali marxistické názory na náboženství, a vyžadoval, aby státem kontrolované náboženské organizace podporovaly vládu komunistické strany a její náboženskou politiku. Kromě nejvyššího vedení se konference virtuálně zúčastnili i další ústřední, provinční a vojenští představitelé – včetně úředníků ze Sin-ťiangy a sin-ťiangského výrobního a stavebního sboru.

Po skončení konference, uvádí USCIRF, „vládní orgány a státem kontrolované náboženské organizace na všech úrovních uspořádaly samostatné schůzky ke studiu projevu generálního ta-

jemníka Si a k provádění politiky. Jednu takovou schůzku svolal ministr veřejné bezpečnosti Čao Kche-č' a zdůraznil, že jeho úřad musí „účinně předcházet a řešit hlavní rizika v náboženské sféře [a] chránit národní bezpečnost a jednotu, etnickou jednotu a sociální stabilitu“. Konkrétně ministr Čao vyzval k potírání „náboženských extremistických myšlenek a sil“, „nezákonných misijních aktivit“, „sekt“, náboženských aktivit spojených s dalajlámou a „nezákonných náboženských aktivit na internetu“.

Opět s odkazem na *Bitter Winter* USCIRF uvádí, že v roce 2021 „Státní správa pro náboženské záležitosti (SARA) – vládní agentura pod přímou kontrolou Oddělení pro práci Jednotné fronty (UFWD) čínské komunistické strany – a další agentury vydaly nová právní opatření, která zavádějí další omezení týkající se duchovních, náboženských škol a náboženského obsahu na internetu“.

V praxi jsou podle USCIRF pronásledováni „podzemní katolíci, protestantské domácí církve, Ujgurové a další

muslimové a tibetští buddhisté“, ale skupiny označované jako xie jiao, na jejichž členy je vyvíjen nátlak podle paragrafu 300 čínského trestního zákoníku, jako například „Falun Gong a Církev všemohoucího Boha, jsou vystaveny mimořádnému pronásledování“.

Zpráva podrobně vysvětluje, jak v Sin-ťiangu nadále fungoval systém přeměny prostřednictvím převýchovných táborů, v nichž docházelo k „fyzickému a psychickému mučení, znásilňování a dalším formám sexuálního násilí, nuceným pracím a nucené sterilizaci a potratům v době vazby. Kromě toho úřady oddělily až 880 000 muslimských dětí od jejich rodičů a zničily nebo znesvětily důležitá náboženská a kulturní místa v celém Sin-ťiang.“

USCIRF rovněž uvádí, že v roce 2021 několik zemí oficiálně uznalo zvěrstva páchaná na Ujgurech za genocidu, a podrobně popisuje opatření, která Spojené státy přijaly a zavedly na podporu Ujgurů. Uvádí také, že „důkazy naznačují, že čínské úřady začaly v celé Číně uplatňovat podobnou represivní politiku vůči muslimům kmene Chuej – skupině, kterou vláda dříve tolerovala“.

Ohledně oblasti historického Tibetu USCIRF uvádí, že „místní úřady organizovaly semináře k indoktrinaci mnichů a mnišek v tibetských buddhistických kláštorech, omezovaly Tibetánům přístup do chrámů za silné přítomnosti bez-

pečnostních složek, ničily místa a symboly náboženského významu a zatýkaly a trestaly Tibeťany za poslech dalajlamova učení nebo vlastnictví jeho portrétu“.

Situace křesťanů není o nic povzbudivější. „Navzdory dohodě mezi Vatikánem a Čínou o jmenování biskupů úřady nadále obtěžovaly a zatýkaly podzemní katolické kněze, kteří se odmítli připojit ke státům kontrolovanému katolickému sdružení, jako například biskup Joseph Zhang Weizhu z Sin-siangu v provincii Ch-pej.“ Pronásledování protestantů „zesílilo“ „obtěžováním, zadržováním, zatýkáním a fyzickým týráním vedoucích protestantských domácích církví, kteří se odmítají připojit ke státům kontrolovanému Vlasteneckému hnutí tří zemí, jako je například starší Zhang Chunlei z reformované církve Ren'ai a pastor Yang Hua z církve Living Stone ve městě Kuej-jiang v provincii Kuej-čou“.

Pastor Wang Yi z církve Early Rain Covenant Church ve městě Čcheng-tu v provincii S'-čchuan zůstal uvězněn a odpykává si devítiletý trest. Přicházejí zprávy o jeho zhoršujícím se zdravotním stavu. Kromě toho úřady po celé Číně běžně prováděly razie v kostelech, zadržovaly křesťany a zabavovaly náboženské materiály. Vláda také pokračovala v demolici církevních budov a křížů – včetně katolického kostela Nejsvětějšího srdce Páně v Sin-ťiangu – v rámci „sinizace náboženství“.

Jak již bylo zmíněno, více než kdokoli jiný jsou pronásledováni členové skupin označovaných jako xie jiao, oběti čínské verze ideologie zaměřené proti sektám. „V roce 2021 úřady pronásledovaly a zatkly tisíce příslušníků Falun Gongu a 892 z nich odsoudily k trestům odnětí svobody. Nejméně 101 příslušníků v důsledku vládního pronásledování zemřelo.“ Vystupňovalo se také pronásledování Církve všemohoucího Boha a USCIRF cituje zprávy, mimo jiné z *Bitter Winter*, o masovém zatýkání a mučení a mimosoudních popravách.

Zaujalo mě opakované používání slov jako „vystupňovalo se“, „zvýšilo se“, „zhoršilo se“. Ačkoli je čínský režim zaneprázdněn mezinárodním napětím a krizí COVID-19, přesto nezapomíná na pronásledování náboženství, a ve skutečnosti v roce 2021 toto pronásledování ještě zintenzivnil.

Massimo Introvigne
Bitter Winter
Přeložil Pavel Štíčka

Massimo Introvigne
sociolog náboženství, spisovatel

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednávky@paulinky.cz

Nicola Gori: Blahoslavený Carlo Acutis

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let, působí doslova jako zjevení. Na první pohled normální kluk, který má velkou vášň pro počítače. Ještě víc ale tíhne k Božím věcem. „Eucharistie je moje autostráda do nebe,“ prohlásí Carlo.
Brož., 128 s., cena 229 Kč

Mirjana Soldo: Mariino srdce zvítězí

Na prázdniny jezdila za příbuznými do zapadlé horské vesnice Medžugorje. Bylo jí teprve šestnáct, když spolu s pěti dalšími dětmi spatřila tajemnou Paní (*Gospu*): ta je pak začala duchovně formovat a prostřednictvím svých poselství oslovovat i věřící.
Brož., 376 s., cena 359 Kč, 2. přepracované vydání

DRUHÝ VATIKÁNSKÝ KONCIL A LÁSKA K DĚDICTVÍ, KTERÉ NÁS PŘESAHUJE

Dekret Druhého vatikánského koncilu o ekumenismu shledává, že církve pocházející z protestantské reformace se vyznačují „láskou a úctou k Písmu svatému, ba téměř jeho kultem“ (*Unitatis redintegratio* č. 21).

Koncilní otcové také žasnou nad tím, jak pravoslavní i další s Římem nesjednocení východní křesťané milují své bohoslužebné dědictví: „Je také všeobecně známo, s jakou láskou konají východní křesťané posvátnou liturgii, zvláště eucharistickou“ (*Unitatis redintegratio* č. 15). V obou případech je tato láska k „médím“, skrze něž křesťany oslovuje a na ně působí sám Bůh, dána také skutečností, že se před mnoha staletími utvořily jejich závazné, ba „kanonizované“ podoby. Tak požívá pro svoji starobylost úctu anglikánská King James Bible a opravdové lásce věřících se po dlouhá staletí těšila také Bible kralická našich českých bratří. V některých protestantských společenstvích, zejména v těch, která se ke své škodě zbavila liturgie, hrály takové „kanonické“ překlady Písma přirozenou roli nástrojů udržování identity. Protestantismus ovšem pod vlivem osvícenství začal pěstovat biblickou kritiku, která slovně profesory biblistiky – dnes bohužel i katolické – utvrzuje v tom, že mnohé z toho, o čem se v Písmu píše, se nejen nestalo, nýbrž se to s jistotou ani stát nemohlo: „Viděl jste někdy anděla?“ „Neviděl.“ „No tak nejsou.“ Dnes již u našich evangeliků dožívá poslední z generací, jež byly syceny Biblí kralickou a do jejího archaického jazyka pronikaly. Tyto generace překonaly intelektuální nedůvěru svých učitelů vůči detailně rozcupovávanému Písmu, neboť milovaly způsob, jakým Bibli kdysi četli a překládali „kraličtí“.

Rovněž není pochyb o tom, že východní křesťané milují svoje liturgie také proto, že představují dědictví z pradávných staletí, ještě daleko dávnějších, než těch, z nichž pocházejí klasické biblické překlady církví protestantské reformace. V liturgických textech orientálních obřadů je uloženo nesmírné dogmatické

Řeckokatolická katedrála sv. Klimenta v Praze. Foto: Lucie Horníková / Člověk a Víra

bohatství, přičemž ovšem jejich vnější působivá rituální podoba umožňuje, aby k nim přilnuli a milovali je také lidé prostí a teologicky nevzdělaní. Je to především sama úctyhodná starobylost, která zamezuje východním církvím nutkavou potřebu pokusů provádět na těchto liturgiích výraznější změny, jež by je více „přiblížily lidu“, zbavily je přílišného „ritualismu“, „nesrozumitelnosti“, otočily celebrantův pohled od východu směrem „k lidu“, rozbouraly překážky mezi kněžístvem a lidem (ikonostasy) apod. Je to právě ona mystická „nesrozumitelnost“, která takové liturgie udržuje v tajuplném napětí mezi nebem a zemí. Nelze však planout láskou k lidem účelově sestavovanému konstrukt, který obřad přizpůsobí vlastním dobově podmíněným a subjektivně omezeným představám o potřebách „lidu“. To se bohužel stalo v naší římskokatolické (ano, stále ještě po formální stránce „latinské“) církvi.

Stáváme se tak svědky dvojího metru. Ty východní církve, které jsou s Římem

spojeny (jako např. naši řeckokatolíci), obdržely od otců Druhého vatikánského koncilu velkorysé pověření, aby se svých tradic neochvějně držely a k jejich případným změnám přistupovaly velmi opatrně: „Ať všichni Východané vědí a jsou přesvědčeni, že stále mohou a mají zachovávat své uzákoněné liturgické obřady a svůj řád a že změny se mají zavádět jedině z důvodu vlastního a organického pokroku“ (*Orientalium Ecclesiarum* č. 6). Svých starodávných zvyklostí se mají od nynějška držet dokonce ještě důsledněji: „Jestliže se od nich nenáležitě odchýlili vlivem dobových nebo osobních okolností, necht' se snaží o návrat ke zděděným tradicím“ (tamtéž).

Na druhé straně vyjadřuje konstituce *Sacrosanctum concilium*, která je určena pro liturgii západní, římskokatolickou, spíše nespokojenost se stavem věcí a přichází s požadavkem liturgii napříště měnit a přizpůsobovat. Hovoří se zde o potřebě „obnovy“ liturgie. Ano, zatímco Východané se mají vracet ke své au-

Mariánské poutní místo Řím. Foto: Lucie Horníková / Člověk a Víra

tentické minulosti, Západ musí vytvořit a přijmout liturgii „obnovenou“. Vůbec se nepočítá s tím, že by také „římskokatolíci“ již svoji liturgii milovali, ba ani není stanoveno jako cíl, že by ji měli začít milovat alespoň po změnách, které je údajně nutno provést.

Ve svých praktických pokynech však koncilní otcové nezašli až příliš daleko. Například jednoznačně přikázali: „Je však třeba dbát na to, aby věřící dovedli spolu recitovat nebo zpívat latinsky části mešního řádu, které jim přísluší“ (*Sacrosanctum concilium* č. 54). Ve kterých diecézích světa umí dnes věřící to, co koncilní otcové s takovou naléhavostí stanovili? Ve které diecézi se věřícím nezastírá skutečná pravda o tom, že si koncil přál převést do národních jazyků pouze některé části liturgie, avšak v žádném případě liturgii celou? Zrcadlo dnešní praxi pak nastavuje normativní požadavek: „Církev považuje gregoriánský chorál za vlastní zpěv římské liturgie. Patří mu tedy při liturgických úkonech – jsou-li jinak stejné podmínky – čelné místo“ (*Sacrosanctum concilium* č. 116). Právě masivní návrat k nadčasovému gregoriánskému chorálu měl být účinným nástrojem autentické liturgické reformy, jejíž cílem v oblasti hudby bylo nahradit tím nejhodnotnějším dědictvím církve dosud oblíbené sentimentální lidové písničky a potlačit sebedědictví neukázněných chrámových hudebníků.

Proč však došlo k takovému odklonu

od některých původních záměrů koncilu? Na vině je až pokoncilní provedení liturgické reformy. Bez ohledu na to, co bylo na koncilu odsouhlaseno, jsme tady nyní my, pověřená komise, a sestavujeme puzzle z historických střípků i z našich představ a nápadů. Vytvořili jsme pro lidi i pro celebranty něco velmi pohodlného a komfortního, co určitě rádi přijmou. Lidé se budou radovat, že „všemu rozumí“, vždyť jsme jim nadělili jednoduchý obřad v národních jazycích. Z celebranta tajuplného posvátného obřadu, nikoli nepodobného těm tolik vychvalovaným východním ritům, se nyní stává předseda(jící) shromážděného společenství. Vždyť on se přece stal tak lidským, otočil se tvář k lidem, vítá je, rozhlíží se po nich, usmívá se na ně, a na závěr jim po sáhodlouhých farních oznamech přeje příjemný nedělní oběd. Komentuje dění, podle nálady mění slova liturgie, aktualizuje, zdůrazňuje, katechizuje. Toto ovšem není setkání nebe se zemí, nýbrž spíše schůze předsedajícího s návštěvníky organizované akce. V kostele se může také tleskat, juchat, jásat, atmosféra se z podoby schůze může transformovat až do podoby happeningu. Kytara nahradí koncilními otci požadovaný gregoriánský chorál, zatímco týmiž otci tolik vyzdihované píšťalové varhany budou nahrazeny syntetizátorem s bicími. Pozornost shromážděných se pak obrací na všechno možné, co bezprostředně nesouvisí se skutečností, že se na oltáři zpřítom-

ňuje kalvárská oběť samotného Krista. Posvátné dění na oltáři je totiž jakousi samozřejmostí, která se bez příslušných obzvlášťňování a aktualizací může stát fádni.

Tak se v našich kostelích ocitáme tvář v tvář jiným žánrům než posvátnému obřadu, jehož cílem je pozdvižení duše k nebi. K takovým setkáním a happenin-gům však nemůže věřící získat niternou a trvalou lásku. Duše se jimi nenasytí. Návštěvník se při nich může cítit dobře, může být poučen, zapojen, ba pobaven. Může obdivovat schopnosti předsedajícího a kazatele, ale pokud bude příště „předsedať“ a kázat ten, který „to tak neumí“, pak se všechno obrátí v pravý opak. Zde nám mohou opět přispěchat na pomoc koncilní otcové, kteří důrazně zakazují: „ani kněz nesmí v liturgii o své vůli nic přidávat ani ubírat ani měnit“ (*Sacrosanctum concilium* č. 22 § 3). Už jen důsledné dodržování tohoto pokynu by odvrátilo mnoho špatností. Kdo však s určitou dávkou odvahy či zvědavosti zjistí, že i v naší církvi se dodnes slaví starodávné latinské obřady, v nichž zaujímá přesně v souladu s pokyny koncilních otců přední místo gregoriánský chorál, zjistí také, že lze niterně milovat obřad, ve kterém k nám stále týž Kristus přichází bez ohledu na šikovnost celebranta a zdatnost jeho předsedání, řečnění a aktualizování. Jestliže smí milovat svoje obřady „Východané“, proč by nemohli i „Západané“?

P. Stanislav Příbyl

Věnováno Tomáši Machulovi k jáhenskému svěcení dne 16. července 2022

Doc. JUDr. Stanislav Příbyl,
Ph.D., Th.D., J.C.D.
rektor kostela Nanebevzetí Panny Marie
na Karlově v Praze, soudce Metropolitního
církvního soudu

JAK ZNIČIT CIVILIZACI: POSTUPNĚ

Naši současní vylepšovatelé světa jsou mnohem chytřejší než staří tvůrci revolucí; naši současníci a krajané totiž vědí, že chcete-li uspět v radikálním přetváření světa, musíte svou práci dělat postupně.

Nesnažte se změnit svět přes noc. Dejte si na čas. Rychlost způsobí protitlak. Buďte evolucionisté, ne revolucionáři.

Lenin spěchal. Chtěl Rusko rychle proměnit v komunistickou společnost, což by vyvolalo podobné změny v Německu a dalších zemích. Brzy by byl celý svět komunistický a všude by zavládly tři velké ideály francouzské revoluce – volnost, rovnost a bratrství.

Inu, nakonec to tak nedopadlo. Německo mělo svou revoluci, která nebyla záležitostí komunistů, ale nacistů. A v samotném Rusku – navzdory hladomorům, občanské válce, gulagům, potlačení všech občanských svobod, čistkám, monstrprocesům, kulkám v hlavách bezpočtu lidí a sekerou v hlavě Trockého (který byl sám velkým zastáncem teroru) – se komunistická utopie nikdy nerealizovala.

Dnešní Rusko by na tom bylo lépe, kdyby Lenin býval nikdy nežil.

Naproti tomu naši západní pokrokáři postupují pomalu. Vezměme si sexuální revoluci. Za posledních šedesát let prošla mnoha fázemi a možná přijdou ještě další. Její zastánci si však podobně jako rozvázný generál, který postupně dobývá další a další nepřátelská území, dávali pozor, aby nikdy nepřешli k další etapě dříve, než bezpečně zajistí etapu předchozí.

Nejprve přesvědčili desítky milionů lidí, že smilstvo mezi vysokoškolskými studenty je báječná věc. Pak získali souhlas se soužitím nesezdaných. Potom přišly na řadu porody mimo manželství a svobodné matky. Pak přišlo schválení potratů.

Poté přišlo všeobecné schválení homosexuálního styku. Jakmile bylo toto zajištěno, přirozeně následovalo schválení manželství osob stejného pohlaví v mnoha zemích světa a toto tažení je stále živé.

Někteří si mysleli, že manželství homosexuálů bude posledním vítězstvím. Vždyť co víc by si naši sexuální pokrokáři mohli přát?

Ukázalo se, že chtějí ještě víc. Za prvé

Detail Lenina na fresce „Muž na křižovatce“ (1934) od Diega Rivery, Palác výtvarných umění v Mexico City

trvají na tom, aby nesouhlas s homosexualitou („homofobie“, jak to s oblibou nazývají) byl považován za stejně zlý jako rasismus. Stejně jako všichni slušní lidé považují za hrůzný rasismus, měli by být všichni slušní lidé zděšeni, když se setkají s těmi, kdo jsou tak morálně zvrácení, že neschvalují homosexuální nebo lesbický sex. To samozřejmě znamená, že všichni věrní křesťané, kteří neschvalují homosexuální sex, jsou velmi špatní lidé. Přivádí tato implikace naše pokrokáře do rozpaků? Ne, právě naopak. Právě o to tu celou dobu jde.

Pokud je „homofobie“ stejně zlá jako rasismus, pak musíme děti učit, aby schvalovaly pohlavní styk se stejným pohlavím. A aby nedošlo k nedorozumění, měli bychom dětem vysvětlit, pravděpodobně dříve, než jim bude sedm nebo osm let, co přesně máme na mysli, když mluvíme o lásce mezi osobami stejného pohlaví.

Školy mohou dětem poskytovat příběhy a obrázkové knížky přiměřené jejich věku; umělecky ztvárněné obrázky souložících hezkých chlapců nebo hezkých dívek. Jak milé. A pokud někteří nenávistní politici chtějí takové knihy a takovou výuku zakázat, křičme o morální hrůze „cen-

zury“, kterou nelze nepocítovat.

Je to snad poslední požadavek našich sexuálních pokrokářů – aby se naše školy proměnily ve stroje na morální rozklad a zvrácenost našich dětí? Vůbec ne. Říkají nám také, že musíme schvalovat „transgenderismus“ – skutečně šílenou myšlenku, že chlapec je dívka, když říká, že je dívka, a dívka je chlapec, když říká, že je chlapec. Toto šílenství má velkou podporu našich kulturních elit, lidí, kteří by nás ostatní měli vést, a ne zavádět na scesti.

Očekávám, že pochod k eutanazii (dalšímu „vylepšení“, které prosazují pokrokáři) se také vydá chytrou cestou evoluce, gradualismu.

1. Nejprve přijde lékařsky asistovaná sebevražda.

2. Poté dobrovolná eutanazie, při níž člověk požádá o usmrcení nebo dobrovolně přijme vražednou nabídku rodiny či přátel.

3. Pak „předpokládaná dobrovolná“ eutanazie. Při ní rodina nesvéprávně osoby usmrtí tuto osobu na základě předpokladu, že by si to oběť, pokud by byla svéprávná, přála.

Jakmile obecně přijmeme, že lidé mohou být zbaveni svého utrpení, aniž

by k tomu skutečně dali souhlas, můžeme přejít k nedobrovolné eutanazii. I ta bude prosazována postupně.

4. Nejprve eutanazie pro dobro oběti. To znamená, že ačkoli nemáme důvod se domnívat, že by si dotyčný přál být zabit, víme, že by mu bylo lépe, kdyby zemřel. A tak ze soucitu..., atd.

5. Dále následuje eutanazie ve prospěch jeho přátel a rodiny – aby se jim ulevilo od emocionální nebo finanční tísně.

6. Poté bude následovat eutanazie pro zmírnění společenské zátěže spojené

s udržováním nepotřebných osob při životě. Možná si nepřejete být zabiti a vaše rodina si to také nepřeje, ale společnost už nakonec bude unavena časem, problémy a náklady – nemluvě o ekologické zátěži – spojenými s odkládáním vaší smrti.

7. A konečně, eutanazie v zájmu společenského pokroku. Skupina odborníků pečlivě prozkoumá váš případ a posoudí, zda vaše smrt přispěje k pokroku lidstva, či nikoli. Jinými slovy, bude rozhodnutí pro vaši smrt „na správné straně dějin“? Pokud ano, odejdete s pomocí nějakého příjemného opiátu.

Lenin byl blázen, když se snažil o rychlou cestu k utopii.

David Carlin
The Catholic Thing
Přeložil Pavel Štíčka

David Carlin
profesor sociologie a filosofie, spisovatel

dokončení ze str. 4

nášet užitek: žijte tak, abyste si zasloužili přijímat každý den. Je to znamení Pánovy smrti a odpuštění hříchů. Kdo má zranění, hledá lék: zranění spočívá v tom, že jsme pod hříchem; lékem je nebeská a úctyhodná svátost. Jestliže přijímáš každý den, každý den je pro tebe dneškem, každý den pro tebe Kristus vstává, neboť právě dnes Kristus vstává.

Nebo je zde spíše míněna láska, protože je žádanější a tak nutná, že všechno ostatní bez ní není ničím, jako je stůl bez chleba ubohý. Jejím opakem je tvrdost srdce, kterou přirovnal ke kameni. Rybou je míněna víra v neviditelné věci, ať už kvůli křestní vodě, nebo kvůli vylovení z neviditelných míst. A proto je také víra právem přirovnávána k rybě, neboť přemožena proudy tohoto světa se nezlomí. A jako protiklad k němu uvedl hada kvůli jedu lži, který byl zaset i do prvního člověka zlým sváděním. Vejcem je míněna naděje, neboť vejce ještě není zralým plodem, ale je nadějí na něj, když na něm člověk sedí; a jako jeho opak dal štíra, jehož jedovatého žihadla je třeba se bát ze zadu, stejně jako opakem naděje je ohlížení se zpět, zatímco naděje na budoucnost sahá dopředu.

Jan Zlatoústý

Proto bychom měli od Boha prosit o to, co je k životu potřeba: ne o rozličná jídla a chutná vína a jiné věci, které lahodí hrdlu, ale zatěžují břicho a obtěžují mysl, ale o chléb, který může udržet tělo. A to,

co nám stačí dnes, abychom nemysleli na zítřek. Ohledně smyslových věcí máme jedinou prosbu, abychom nelpěli na přítomnosti.

Když tedy uvažujeme o těchto věcech, měli bychom svým dlužníkům prokázat milosrdenství. Pokud jsme totiž moudří, stávají se pro nás příčinou největšího milosrdenství. Dáváme málo, ale dostáváme hodně. Vždyť i my máme vůči Pánu mnoho velkých dluhů, a kdyby od nás chtěl vymáhat byt jen nejmenší část, dávno bychom zahynuli.

Titus

Toto je přidáno z nutnosti – neboť se najde člověk, který by byl bez hříchu –, aby nám lidské hříchy nebránily v účasti na svatých věcech. Protože bychom měli Kristu prokazovat veškerou svatost, protože v nás přebývá Duch svatý, zasloužíme si být pokáráni, pokud neudržujeme jeho chrám v čistotě. A v tomto nedostatku přichází na pomoc Boží dobrota, která odpouští trest za hříchy způsobené lidskou slabostí. A spravedlivý Bůh to činí spravedlivě, když odpouštíme jakoby dlužníkům, to jest těm, kteří nám ublížili a neprokázali, co měli; proto se dodává, abychom i my odpustili každému svému dlužníkovi.

Origenes

Někdo se zeptá, jak je možné, že se někteří modlí a nejsou vyslyšeni. Na to je třeba odpovědět, že každý, kdo přistupuje k prosbě správným způsobem a nezanedbává nic, co přispívá k získání toho,

o co prosí, dostane to, o co žádal. Pokud se však někdo odchýlí od správného předmětu prosb, pokud neprosí, jak by měl, neprosí vůbec. Když tedy nepřijímá, nevyvrací to tato slova. Vždyť i když učitel říká: Kdokoli ke mně přijde, dostane poznání učení, znamená to, že k učiteli skutečně přichází, to znamená, že se horlivě a pilně zabývá jeho učením. Proto také Jakub říká: „Prosíte, a nedostáváte, protože prosíte špatně; chcete toho využít ke svým žádostem“ (Jk 4,3). Někdo však řekne: Někteří nedostávají, ani když žádají o poznání Boha a obnovení ctností. K tomu je třeba říci, že nežádají, aby získali dobro pro sebe, ale aby se jím potěšili.

Béda

Nazývá zlými milovníky světa, kteří dávají to, o čem podle vlastního úsudku soudí, že je dobré, a co i ve své vlastní přirozenosti je dobré a patří k požitku slabého života; proto dodává, že umíte dávat dobré dary svým dětem. Dokonce i apoštolové, kteří zásluhou vyvolení přesáhli dobrotu lidského rodu, jsou z hlediska nebeské dobroty nazýváni zlými: nic totiž není dobré samo o sobě, jen Bůh. A když se přidá, oč více dá nebeský Otec Ducha svatého těm, kdo ho prosí! místo kterého Matouš řekl: „On dá dobré věci těm, kdo ho prosí“ (Mt 7,11), ukazuje, že plnost Božích darů je Duch svatý, neboť veškerý užitek, který máme z Božích darů, plyne z tohoto pramene.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

NĚKTEŘÍ TVRDÍ, ŽE V DNEŠNÍ DOBĚ SE EVANGELIUM NAPLNO ŽÍT NEDÁ. TO ALE NENÍ PRAVDA

Nově jmenovaný administrátor olomoucké arcidiecéze, otec biskup Josef Nuzík, se ujal funkce po odchodu Mons. Jana Graubnera do Prahy. Tato diecéze je jednou z několika u nás, která teď nebo v blízkém čase čeká na nového biskupa. Pokud jste úmysly směrem k těmto diecézím zatím nesměřovali, zaberte! A hodí se modlitby též pro Brno: ačkoliv otec biskup Pavel Konzbul je mimo jiné též optimista od přírody, není to lehké řídit jakoukoli diecézi. Překrásné bylo setkání v katedrále s novým pražským arcibiskupem v momentě, kdy mu byla předávána blahopřání od zástupců z řad církevních představitelů, politiků, ale též zástupců nás, obyčejných laiků, co žijeme převážně v rodinách. Rodiny jsou pro otce arcibiskupa Jana Graubnera klíčovými tématy dlouhodobě. Rodina, která otci arcibiskupovi blahopřála, vyslovila přání, aby to byla právě Eucharistie, která má zůstat pro nástupce na svatovojtěšském stolci kompasem vedení duší a aby při řízení diecéze nezapomínal na to, že klíčovými prvky církve putující jsou právě rodiny, které by se neměly cítit opuštěné a bezradné. Jsou to právě pastýři, kteří mají udávat směr, priority a vést k pramenům každého z nás. Bez našich modliteb a obětí se ale neobejdou!

Víme, že doba je náročná. Nevím, jak je to u vás, ale kolem mne se zdá, že se vše mírně řečeno komplikuje, je tolik bolestí a svárů, tolik lidských zranění a tolik ran. Začalo léto, ale běh života mnohých je opravdu zahalen podzimní mlhou, někdy dokonce též krupobitím. Pán neslibuje nebe na zemi, ale s láskou a milosrdným odpuštěním (protože nám bylo odpuštěno!) se toho dá hodně udělat

V den své intronizace, navečer 2. července 2022, se pomodlil nový pražský arcibiskup Jan Graubner u Mariánském sloupu na Staroměstském náměstí spolu s věřícími u obrazu Panny Marie Rynecké. Foto: Martina Řehořová / Člověk a Víra

tak, aby zde nebeská předzvěst zavoněla. Kéž nás povzbudí slova arcibiskupa Jana, která poskytl v rozhovoru pro *Katolický týdeník*: „Máte pravdu. Každý den zažíváme situace, které nás přesahují, v nichž není snadné žít ideál evangelia. Někteří dokonce tvrdí, že v dnešní době se evangelium naplno žít nedá, že je třeba jeho požadavky snížit. To ale není pravda.“ Zvláště v časech synodálních jednání, resp. zpracovávání jejich výstupů, je požadavek na svatost života červeně podtržen. Nikdo neříká, že je to lehké. Ale Pán Ježíš ukázal jednoznačně, je to možné a v lidských silách. Nemáme žádnou výmluvu! A neměli bychom si zahrávat s riziky, která už v některých diecézích, resp. zemích přinesla nešťastné plody. Liturgická komise ČBK reagovala na podně-

ty synodálních zasedání a zavedla nejen obřady pro poslední rozloučení s pokřtěnými, kteří prožili život mimo církve, ale také modlitbu za zesnulé, kteří pokřtěni nejsou. Jsou těmi „lidmi na okraji“, o kterých církve i ústy papeže Františka často mluví. Je to určitě krásné a dobré uvažovat o skutcích přijetí a milosrdné lásky a pozornosti k těmto našim bratrům a sestrám. Se stejným úsilím a snahou o invenci, dobrý nápad a realizaci laskavé pozvání bychom ale měli směřovat též k živým – přitáhnout je ke Kristu, dokud je čas. Letní měsíce jsou časem tak nějak jiným. Využijeme je pro evangelizaci, prvně v našich rodinách?

–zd–